

Το να καταθέσω ότι το κείμενο για το “Γράμμα στον Ορέστη” είναι “γερό” και γοητευτικό είναι σαν να ισχυρίζομαι πως ανακάλυψα την Αμερική. Το κείμενο του Ιάκωβου Καμπανέλη λοιπόν, είναι τεκμηριωμένα δυνατό, συγκινητικό, ουράνιο, αγγίζει και καταπιάνεται με λεπτότητα και βάθος θέματα σπουδαία.

Τρόπον τινά επεκτείνει την αρχαία σκέψη, την πάει ακόμα πάρα πέρα και βγάζει το τραγικό ακόμα πιο σπαρακτικά, καθώς η ηρωίδα του αντιμετωπίζει με τρόπο πιο οδυνηρό το αδιέξοδό της.

Συχνά λέμε ότι είναι δύσκολο να διατυπώσεις μια πρωτόλεια ιδέα, ή να δώσεις μια άλλη διάσταση, πέρα από ότι έχει γραφτεί από τους Έλληνες αρχαίους κλασικούς. Ο Καμπανέλης το καταφέρνει.

Στο πόνημα του: “Γράμμα στον Ορέστη” καταπιάνεται με άνεση, και διεισδυτικότητα στο μύθο, στην κατάρα των Ατρείδων και μέσα από τον αφόρητα πονεμένο μονόλογο της Κλυταιμνήστρας, παρουσιάζει το δράμα της ζωής. Η Βασίλισσα είναι πολυδιάστατη. Έχει ρόλους πολλούς. Της γυναίκας, της συζύγου, της Μάνας, της ερωμένης, της απατημένης, της κακούργας και τελικά του θύματος.

Όσο καλό κείμενο είναι, άλλο τόσο δύσκολο είναι και ακόμα δυσκολότερη η θεατρική του

μεταφορά. Κατ' αρχήν η μικρή (46 περίπου λεπτά), διάρκεια του για παράσταση μετατρέπεται σε μεγάλη διότι ο χρόνος διαιρείται δια του "ένα". Μια ηθοποιός σηκώνει μόνη, όλο αυτό το χρόνο, στους ώμους της, σε έναν απαιτητικό, σκληρό, πολυδιάστατο και μακρύ μονόλογο.

Αποκαλύπτει την εποχή της, τη ζωή της, το άδικο σύμπαν των ανδρών που διαφεντεύουν, λεηλατούν τη ζωή της, που βιάζουν το κορμί της, που αλλοιώνουν την τύχη της. Μιλά για τους πολέμους τους, τη βία, το έγκλημα, το αίμα.

Η σκηνική της παρουσία είναι δισυπόστατη. Εν αρχή ασφαλώς ο λόγος, που εκφέρεται με διάφορες διαμορφώσεις της φωνής οι οποίες αποτυπώνουν, αγωνία, οργή, θυμό, αγάπη, έκπληξη, συναίσθημα γενικώς. Ακολουθως είναι και το κορμί. Οι πόζες της, οι κινήσεις της, τα επι σκηνής βασιμάτά της, όλα, έχουν κάτι να υπογραμμίσουν, κάτι να υπενθυμίσουν.

Τα χαρτόκουτα, στο ακραία λιτό σκηνικό, αποδίδουν ίσως τα ασφυκτικά πλαίσια της ζωής, τα όρια του βίου της, ενδεχομένως και τους λόγους της έκρηξής της.

Ανταποκρίνεται η Ελένη Ουζουνίδου επί σκηνής. Δημιουργεί τη Γυναίκα, όχι την μοιραία γυναίκα, αλλά τη γυναίκα της μοίρας. Με μια παρουσία, άλλοτε ζοφερή, άλλοτε εκδικητική, άλλοτε θύτης, μα πάντα θύμα. Ο ρόλος της, μπορεί να σε σπρώξει να την λυπηθείς, ή να σε λυπήσει, να σε θυμώσει, ακόμα και να σε κάνει να αισθανθείς μια φυλετική αντίθεση για το συχνά αντι-αρσενικό της μένος. Ατυχώς, για τους άρρενες, σε αυτούς τουλάχιστον που αναφέρεται, έτσι όπως το εκφράζει, το δικαιολογεί κιόλας. Η ερμηνεία της είναι άρτια, πολυσχιδής, σύνθετη και συνεπικουρείται από την προβολή μαυρόασπρων, αχνών video με αντίστοιχη θεματολογία. Οι προσεγγμένοι φωτισμοί, συχνά καθοδηγούν το βλέμμα του θεατή, ενίοτε με τρόπο δραματικό σε συνδυασμό με την σύνθεση των ήχων.

Αισθάνομαι τυχερός που πρόλαβα έστω και την προτελευταία παράσταση της χρονιάς, από το Δημοτικό Περιφεριακό Θέατρο Κομοτηνής, στο BIOS (Πειραιώς 84), που μιλώ και γράφω την ίδια γλώσσα με τον Καμπανέλη, που η πρωταγωνίστρια μου πέρασε τα μηνύματα της παράστασης.

Συντελεστές

Σκηνοθεσία: Θοδωρής Γκόνης

Σκηνικά – Κοστούμια: Ελένη Στρούλια

Σύνθεση ήχων: Αθηνά Καφετζή

Ερμηνεύει η Ελένη Ουζουνίδου